

OPINIONS

Nº 90 - Any 2017

La intimitat

Segons el diccionari, la intimitat es pot definir com aquell espai íntim i reservat d'una persona, família o grup, on en el seu interior, es guarden pensaments, inclinacions ideològiques, polítiques, religioses, sexuals o d'alguna altra mena.

En aquest escrit només faré esment a la intimitat personal.

Tenim tendència a amagar el que ens pot fer febles als ulls dels altres: un defecte del cos, records, frustracions, odi, pors, enveges, complexos, amors secrets... Tot aquest garbuix de sentiments, o part d'ells, ens agrada mantenir-los reservats, doncs sabem que, mostrant-los, som una diana perfecta per l'atac verbal de desaprensus.

La intimitat es conrea en la interioritat, en el silenci i en la soledat, però això, no vol dir que s'hagi de viure aïllat dels altres.

Quan això succeeix, quasi segur que ens trobem davant d'una persona tímida, amb un complex d'inferioritat, o que ha passat per l'experiència desagradable d'haver dipositat la seva confiança en qui no va perdre el temps en difondre les intimitats que se li havien confiat.

Malgrat l'aïllament pot ocasionar ansietat, a aquestes persones, no els agrada haver de relacionar-se amb un grup nombrós de gent i, sobre tot, si són desconegudes. Sempre que poden, empren la conducta de la "fugida" per por que se'ls preguntin sobre la seva intimitat. Això no significa que siguin fredes, que no estimin, que no pateixin o que els manquin habilitats i riquesa interior, sinó que se senten més segures en aquest aïllament.

Normalment passem en la intimitat motius diversos: sentiments; un trencament amorós; un vici; el cansament que origina una persona propera... Motius que poden causar desassossec i rellentir la nostra ment, fins arribar a no saber com resoldre petites qüestions diàries.

Per això és bo que, quan en el pou de la nostra ànima ja no hi caben més angoixes, busquem un/a confident.

Llavors, sorgeix la pregunta ¿en qui podem abocar el que tant ens oprimeix?

Una pregunta molt difícil de respondre.

No totes les persones del nostre entorn són aptes per dipositar les nostres intimitats, doncs, no és fàcil trobar algú prudent, que sàpiga escoltar, que no empri el fàcil gest de fer un judici i que no caigui en la temptació de la divulgació. Qui té la sort de trobar-la és una persona afortunada i, alhora, posseïdor/a d'un gran tresor.

La confiança és bàsica per viure, però, a la vegada és un terreny rrelliscós que ens fa més vulnerables davant tants depredadors, que esperen saber les nostres interioritats per propagar-les a la primera ocasió que se'ls presenti.

Vivim en un món en el que s'està perdent el valor de la discreció, el bon procedir i el bon parlar. S'està obrint un nou camp de relacions personals exposades a tothom mitjançant Internet; tabletas; mòbils que sonen arreu i a tot hora fent revelacions, inclús transcendents, sobre la vida pròpia i la dels altres, sense cap mirament ni sentit de la vergonya.

Programes en la TV, on es mostra diàriament (amb discussions virulentes i emprant un llenguatge impropï de qui té un mínim bagatge cultural), el resultat d'haver furgat en la intimitat d'algun personatge de moda per poder esbandir-ho després. Tan se val si aquesta intimitat és d'ordre moral, econòmic, social o sexual, tot va bé per aconseguir una gran audiència.

L'any 199 a.C., Cató, personatge auster, senador de Roma, governador de Sardenya, historiador, gran orador, escriptor i assagista, en una de les seves manifestacions davant tot el senat romà, va expressar el següent: *"Penseu que la primera virtut és frenar la llengua, i, està molt a prop dels déus, aquell que sap callar prudentment."*

També s'atribueix a Sèneca la frase *"És una gran cosa saber quan és temps de parlar i quan és temps de callar."*

Malgrat han passat més de dos mil·lennis des que aquestes reflexions van ser emeses, el contingut, segueix sent vigent i, és ben cert que, una de les coses que més demostra la intel·ligència i la dignitat d'una persona és saber quan s'ha de parlar i quan s'ha de callar.

Els records, els sentiments, els afectes, són l'aliment de l'anima, però, són mutables. Per tant, pot succeir que, el que durant un temps vam creure era millor guardar en la nostre intimitat, en un altre moment no hi hagi cap mena d'impediment en exposar-los, sempre i quan, tinguem en compte que les nostres revelacions, no delatin les intimitats d'una altra persona.

Una experiència personal:

Quan s'ha tingut la sort de viure uns quants anys (com en el meu cas), no s'ha quedat exempt que algú hagi envaït, d'una manera o d'una altra, la nostra intimitat.

Fa uns dies, en arribar a casa, vaig tenir la dolorosa sorpresa que havien entrat a robar. No solament s'havien endut béns materials i objectes que havia anant rebent des de la infantesa i que cadascun em recordava un moment puntual de la meua vida, sinó que, no els havia quedat res per remenar; roba, llibres, papers... tot era damunt davall.

En veure el desastre, la primera reacció va ser de sorpresa, seguida d'indignació i impotència, però, la sensació més desagradable va ser, contemplar que la meua intimitat havia estat vulnerada.

Cloenda:

Fullejant un llibre on es troben diversos exemples de comportaments masculistes on s'empra violència de gener per demostrar qui és qui mana, i, moltes vegades, com a contrapès de grans mancances. M'ha semblat adient transcriure un petit resum d'un d'ells, on la intimitat hi té molt a veure.

Aquí va:

** Una dona feia dies que coincidia amb un home a la parada de l'autobús, cosa que va motivar que, mentre l'esperaven, conversessin sobre diversos temes, i, un d'ells, va ser la música. Malgrat no eren grans melòmans, van assentir que a tots dos els agradava.

Cap d'ells tenia lligams familiars i van decidir anar a escoltar un concert que tindria lloc al cap d'uns dies.

Acabat el concert, van fer una copa en un lloc públic per comentar els pros i contres de l'espectacle, i, després de conversar una bona estona, es van acomiadar.

El comportament d'ell era el d'un cavaller, barrejat amb grans mostres d'estima i de passió i, la dona, se'n va enamorar.

Van repetir les sortides en varies ocasions, fins que un dia, la copa, la varen fer a casa d'ella, i, després de ballar al so d'una música suau, van practicar la partitura de l'"amor...

Com que residien a uns quants kilòmetres de distancia l'un de l'altre i, a ella, li agradava escriure, van establir correspondència, a vegades per correus de segell, altres, mitjançant un ordinador, on la dona li explicava futilses, algun problema quotidià, i, alhora, no deixava mai de manifestar els seus sentiments.

En poques ocasions hi va haver resposta, però, quan les rebia, sempre anaven encapçalades amb la frase "*A la meva reina*".

Un dia, ella, va trobar un "amic" de l'home en qüestió, i, al saludar-lo, aquest va respondre mirant-la fixament amb un somriure i molta malícia <<¿Com està... la meva reina?>>

En aquell moment la dona va rebre una batzegada anímica que si la punxen no li treuen sang. D'immediat se'n adonar que les seves cartes havien estat profanades.

La sorpresa i la vergonya de saber que els seus sentiments havien estat exhibits i en mans d'un qualsevol, la van deixar aclaparada. No va respondre res, però, plena d'indignació i empassant-se la ràbia, va girar cua i el va plantar.

Malgrat després va saber que "l'amic" de la persona a qui anaven dirigits els seus escrits, sense cap mirament i ple de xafarderia maliciosa li obria la correspondència privada, i, els que trobava a l'ordinador se'ls reenviava al seu correu electrònic sense saber-ho el subjecte a qui anaven destinats; durant molt temps, el sentir-se humiliada, traïda, desenganyada, i amb una gran tristesa per una banda, i, per l'altra, sentiments tan poderosos com el rebuig, l'odi i la repugnància, cap a qui havia envaït la seva intimitat i la de l'altre, van nidar i van quedar, per sempre més, en el seu cor. **

No sé si aquesta història és real o producte de la fantasia del escriptor, però, a vegades la realitat supera la ficció. El que és cert, és que cal tenir cura en qui confiem les nostres intimitats i, a la vegada, guardar les que se'ns manifesten com si fossin pròpies, perquè ningú, amb mala fe, pugui fer-ne ús.

El dret de tota persona a la intimitat és inviolable i no objecte de saqueig. Així ho disposa i queda expressat en la "*Declaració dels drets humans*" (1948) i per extensió, en totes les constitucions de tots els països democràtics. Qui trenqui aquest dret, s'exposa a ser penalitzat amb presó o haver de pagar una quantitat econòmica.

Maria Mercè Usón